

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodna z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾, w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, wykładnia, zgodnie z którą w świetle art. 51 i art. 2 tej dyrektywy, mając na uwadze zasady niedyskryminacji i przejrzystości przy udzielaniu zamówień publicznych, instytucja zamawiająca ma obowiązek zażądać udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty w poszanowaniu subiektywnego prawa procesowego jednostki do bycia wezwaną do uzupełnienia lub wyjaśnienia zaświadczeń i dokumentów przedłożonych na podstawie art. 45–50 wspomnianej dyrektywy, w przypadku gdy dyskusyjne lub niejasne zrozumienie oferty uczestnika przetargu może prowadzić do jego wykluczenia z tego przetargu?
- 2) Czy jest zgodna z dyrektywą [2004/18/WE], w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, wykładnia, zgodnie z którą w świetle art. 51 i art. 2 tej dyrektywy na mocy zasad niedyskryminacji i przejrzystości przy udzielaniu zamówień publicznych instytucja zamawiająca nie ma obowiązku zażądania udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty, w przypadku gdy instytucja ta uważa za ustalone, że nie są spełnione wymogi związane z przedmiotem zamówienia?
- 3) Czy jest zgodny z art. 51 i art. 2 dyrektywy [2004/18/WE], w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, przepis prawa krajowego, zgodnie z którym komisja ustanowiona w celu oceny ofert jest jedynie uprawniona do żądania na piśmie od oferentów udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty?

Czy jest zgodne z art. 55 dyrektywy [2004/18/WE] stanowisko instytucji zamawiającej, zgodnie z którym instytucja ta nie jest zobowiązana do zażądania od oferenta udzielenia wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny, i czy mając na uwadze sformułowanie pytania, jakie instytucja zamawiająca zadała skarżącym I i II w odniesieniu do rażąco niskiej ceny, skarżące miały możliwość wystarczającego zilustrowania podstawowych charakterystycznych parametrów przedstawionej oferty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé) przeciwko Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

(Sprawa C-606/10)

(2011/C 72/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé).

Strona pozwana: Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾ stosuje się do ponownego wjazdu obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego, które wydało tej osobie tymczasowy dokument pobytowy, jeśli ponowny wjazd na to terytorium nie wymaga wjazdu, przejazdu lub pobytu na terytorium innego państw członkowskiego?
- 2) W jakich okolicznościach państwo członkowskie może wydawać obywatelom państw trzecich wizę uprawniającą do ponownego wjazdu w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia? W szczególności, czy taka wiza może ograniczać wjazd do punktów odprawy znajdujących się tylko na terytorium tego państwa członkowskiego?
- 3) Skoro rozporządzenie nr 562/2006 wyklucza jakąkolwiek możliwość wjazdu obywateli państw trzecich posiadających jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy na terytorium państw członkowskich, sprzecznie z postanowieniami konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen, w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej tym rozporządzeniem, czy zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań wymagają ustanowienia przepisów przejściowych w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy posiadając jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy, opuścili to terytorium i pragną ponownie na nie wjechać po wejściu w życie rozporządzenia nr 562/2006?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-610/10)

(2011/C 72/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich działań niezbędnych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie C-499/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. s. I-603 (zwanego dalej „wyrokiem z 2002 r.”) dotyczącego uchybienia zobowiązaniom ciążącym na Królestwie Hiszpanii na mocy decyzji Komisji 91/1/EWG z dnia 20 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy przyznanej w Hiszpanii przez rząd centralny i szereg rządów regionalnych na rzecz MAGEFESA, producenta przyborów kuchennych ze stali nierdzewnej i małych urządzeń elektrycznych (Dz.U. L 5, s. 18, zwanej dalej „decyzją 91/1”), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej decyzji;
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii płatnej na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 131 136 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku z 2002 r., od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku z 2002 r.;
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji ryczałtu, którego kwota jest wynikiem mnożenia dziennej kwoty wynoszącej 14 343 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia, od dnia ogłoszenia wyroku z 2002 r. do czasu, gdy:
 - Królestwo Hiszpanii nie odzyska pomocy uznanej za bezprawną na mocy decyzji 91/1, jeżeli Trybunał stwierdzi, że odzyskanie rzeczywiście nastąpiło przed ogłoszeniem wyroku w niniejszej sprawie;
 - nie zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie w razie, gdyby do tego czasu wyrok z 2002 r. nie został w pełni wykonany.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Działania podjęte przez Królestwo Hiszpanii nie doprowadziły do niezwłocznego wykonania wyroku z 2002 r. ani decyzji 91/1, ani też do pełnego i niezwłocznego odzyskania udzielonej bezprawnie, niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy.

Na mocy utrwalonego orzecznictwa, jedynym zarzutem, który państwo członkowskie może podnieść przeciwko skardze o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom, jest zarzut całkowitej niemożności prawidłowego wykonania decyzji.

W niniejszym przypadku, w czasie bardzo długiego etapu wymiany pism między służbami Komisji i hiszpańskimi władzami w sprawie środków podjętych w celu wykonania decyzji 91/1, hiszpańskie władze nie podniosły całkowitej niemożności wykonania wspomnianej decyzji i poprzestały na ogólnikowym wskazaniu istnienia trudności natury wewnętrznej.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-614/10)

(2011/C 72/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Martenczuk i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 28 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 95/46/WE ze względu na to, że istniejąca w Austrii sytuacja prawna powołanej jako organ kontrolny w dziedzinie ochrony danych komisji ds. ochrony danych nie spełnia kryterium całkowitej niezależności;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że w Austrii nie została zapewniona niezależność komisji ds. ochrony danych, powołanej jako organ kontrolny, któremu powierzono nadzór wykonywania przepisów dotyczących ochrony danych.

Komisja podnosi, że z organizacyjnego punktu widzenia ta komisja ds. ochrony danych jest związana z urzędem kanclerza federalnego. Komisja wskazuje, że ten ostatni sprawuje wynikającą z hierarchii kontrolę nad współpracownikami komisji ds. ochrony danych, a także jest odpowiedzialny za dostarczenie jej wyposażenia. Komisja dodaje, że dyrekcja komisji podlega urzędnikowi kancelarii, który jest w tych ramach związany instrukcjami udzielanymi przez jego pracodawcę i podlega sprawowanej przez tego ostatniego wynikającej z hierarchii kontroli. Sytuacja ta zdaniami Komisji cechuje się oczywistym konfliktem zależności i interesów.

Komisja podnosi również, że kanclerz federalny, który, podobnie jak inne władze publiczne, podlega sprawowanej przez komisję ds. ochrony danych kontroli, wykonuje w odniesieniu do tej ostatniej mające ogólny charakter prawo do kontroli i informacji. Komisja wyciąga na tej podstawie wniosek, że umożliwia to kanclerzowi federalnemu uzyskiwanie w dowolnym momencie, bez wskazania konkretnych powodów, wszelkich informacji o prowadzonej przez komisję ds. ochrony danych działalności. Istnieje zatem ryzyko nadużycia tego uprawnienia ze względów politycznych.